

בעתונות העברית.

לבוא הרברט שמואל.

אטרנוי יבואו המעשיב, ובתוכה העבריה הקימת ישפחו על פני המשטיינים וושתיקום. אך לא כך הרברט, לפחות – עד לא כך.

הנה נודען ההחלטה המכריינית של סן-רמן. הנה ארע נס המאורע הנдол – מני טושל יהודי לאין לאישים אשר החלט הנה בעיניהם עקר יסורי בפוליטיקה ואשר ברגעם הפשטוה והבראה מביניהם הם היטוב – אולי יותר טוב מכך – את ערך לאומיותו של המושל, ציד היה לבירה מעשה זה לשמש דאית נצח, כי בגין הבית הלאומי ליהודים בא"י שיב אינו עניין של הבטחה ערטילאית כ"א דבר שבעובדת, אשר מן ההכרח הוא להשלים אותה, אחת לתמיד. אך לא היו דברים מעולם. כמו כן עתה, ועוד ביתר שאת, מלאים כל העזונים מהאית ומאמרי מרי ננד החלטת סן-רמן, ננד מני שמואל לנציג,

נוך ההגירה היהודית המתויה. עד לא אבדה תקנותינו — וזהי ההגנה השנייה נונטע להכנע לסכט והטירוץ למחאה עקנית, מתרמת. החלטת סן-דרמו אי אפשר שתתנו. "פלפנו" לא יתקן. הכנסייה הספרית כבר מתחה ועוד מתחה נור החלטה זו, "טמשלטן". בדמוקרטניה לה. ארפה אינה יודעת אותן וצננו. היהודים הצלחו משפט שהשבילו לפצח העמליה. רחבה ולבש את דעת הקהל. בכל זאת נס כיים אין כל ארפה אתם. רבים צוררי הצעינות נס באנגליה, נယור בברין, ואג, בחודע הסכט לאמתו באדרה, יכירו בדיבוטינו המקומית ערשו וישבו לו את ארצתן.

ובהתהון הנה יוצר יחס של ביטול לציאות היקמת וושע אמונה, כי כל זה יהלך בטהרה. מתיק הילך מחשבות כוח דן, לפרש, אדר מעתני ירושלים בכבר ראש בשאלות פניו האstor זוד למישר עליון על ארץ-ישראל ובא לכל דעה, כי אם נס אין לאל יידנו להוציא את הדבר לפועל טיה, אך בעזם: בין הרעיון מאר, ספע שאליל באנן לשיט למוסלע עלייש אדר מבני דארץ, לא היה קץ לטריבות בשל רון הדטשלחה...>.

אנן רגילם לחת את קביצת העזינים הצדרים שבאורן לבלי-השות של כניפות גרגינס, הטמכקביס בנו את שכינו בכדי לשמר ע"י כך על עמדתם בעבור הארץ, אשר עברותנו חותרת. תחתה, הרבה מן האמת יש, בויה. אך אמרת הויא נס זה, שאין קול אחר ננטע — אם לא נביא בחשבון את שני העתונים העربים המתיחסים אלנו בירידות, אשר יש להסביר ליווצאים מן הכלל. ואין לך, כי יש פשוו בדברי הזררים, הנראת בהנות לבם האמונות של דוב תושבי דראין והלא באמת אין בני ארם אלה מסוגלים לתפוש את העין אהרת: או הכל, או לא כלום. עתה לנו הארץ. אם רוצחים היהודים לבאנה הנה, משמעו שרוצים לחתת מטהו את הארץ, שם לא בן כראיהם לבוא. ולכך, אם יבואו ויאחו פה, לא תהיה לפנינו דרך בלבתי אם לךום וללבת לכל ארבע וררות, שישב שלא ישרד בידינו כלום, ואם יעלה בידינו אנו לתפש את השלוון — לא נון פה דרישת רגלה אף ליהודי אחד, מפש אפ לא לאחד, כי לנו הכל. לא לחנמ — מדרעת. או שלא מדעת — אין לפונש לעולם בעתקן עברי את הבטוי: "היהודים רוצחים ליפר בפלשתינה את ביתם הלאומי" כי אם רוק. היהודים רוצחים להפק את פלשתינה לביטם הלאומי". הם ואפסם עיר-אחות אינם נורסים. אין הבנה זו דקה וערינה ביוטר, אך היא היא ההבנה האלזיה.

עלינו להסביר עם צרני, כי ע"י פסק ההחלטה בלבד בסן-דרמו טרם ינטר העניין. שאלת ההבנה החדרית עם שבינוי לא נועתה ע"י הatzב החדש לנוטלת-ערך, כי שנותים להסביר בחונים ידועים, כי אדרבה, הוא חולכת ולובשת צורה של חברה לרוח. עזילת הער שכנגד אינה פסקית, היא מוספה לחדר ולהתנקש ורבכת מכהלות ומפלות נשקייה לנו, אם לא נמיין بعد מועד את פעולתו אנו בנירון והלא אסוננו עוד טרם אחזונו בדרך הגכמה בעבורה זו. ורטעיה מקשך כל שע לא תהיה החריה בתכורת הדבר להחלת כל צבורי ולא תעשה התאמצות כללית — של כלן — לפחות את השאלה פתרון טולט.

וזוiji פרשת קבלת הפסים שנערכה לחרברות שטואל בעיתונות העברית. ארבעת העיתונים המופיעים בירושלים, "קדם אל שירף", "סוריה אלנובקה", "בית אלמקרם" ו"טראת אל שרכ", פרסמו ליום ביא הציג מוחאה שתוחתת בלשון זו:

"טני נציב לפולשטיינה- נהש בעניינט לעזר דראשון בהזאתה הדרלה של סן רמו לפועל- לקרה עשת תקוות הציוגים, בייחוד עיי טני טר הרברט שטואל, הגנו החלטה הוואת, התגשפת את תקוות הציוגים, בייחוד עיי טני טר הרברט שטואל, הגנו קפהות וכיוותינו, אשד הכרונו ולא נחדר מהכרי עליון לעער. עתני היום מריטים קולם עם קול הגם במחאה ודורשים למלא את דרישותיהם הקידומות".

"אלקדם אל שרכ", חזר והקידיש מסaddr דאשי לחרברות שטואל, הוא טובע בו לדין את טפלות ההסתמה על הדורת-בריתן עם העربים (אך ערבי פולשטיינה במשמעותו), על קבוח וכיוותיהם ועל העיריות שהן נהנות בהם. אמרה היה הרב, כי לאחר שהוו העربים החליטים - נעשו עתה לעברי הציונים. כלם לשם זה נלחמו שכם אחד עם טפלות הדסכמה? - שאל העtron. (אלפים אחדים של ברוי החג' ומדבריות עבר הירדן וטאות מספר של ערבי, שברחו מטבח תורה והתלקטו אל פיזל, הכשוו את כל תושבי סוריה בגיןוטים טורדים בתורה ומשתתפים עם צבא ההסתמה בכטוש סוריה (ימעתיק).

המאמר מסיים: "שי דרכים לפני ה. שטואל: חוק-יר או רשות. דרך שלישית אין. יש אומרים, כי הוא ישח חסר לעربים. יתר מליהודי, למן הריאות כיישר ושומר על השוויון. אחרים אמריכ, כי ייך בדרך מלוי דרישות הציונים לבניין 'ארץ-ישראל'. יש יהודים המעדירים פנים, כאילו אין שביעים רצין טמניו, בשוד שלכם מפריכם משמהה. אך מי יודע אולי יחוור בו ה. שטואל מטעתו, כшибור לו, מה פאד נאמנים העربים למוליהם ומה חוק קשרם אליה, ואו יקרה אליו את העARBים וידבר אליהם בלשון-חכמים לאמר: 'וואת ארצכם, לכם הביבורה לשולט בה, הנה היא מסורה בידיכם' - וישוב כלעתם שבא. אבן - מהוון לא פלא דבר".

להלן משה העTON את דברי הקוראן, האיגנולין והتورה בקשר עם המאורע/הזה: "אמור ד' בקוראן על היהודים: 'הם נדעו בשפלוות ובמכנסיות וועיטים הם לאלהים'. ובאיונגולין כתוב לאפר: 'לא תהיה שער לבני ישראל ארץ ולא יצא מהם מלך ונגיד'. ולמרות זה רואים אתן, כי סמנים את ה. שטואל (ו"ל היהודי) למושל על הארץ הכיכר קדושה מכל ארצות תבל - ראש המשיח, שטבה יהורת והטמפליה הבריתית הנוצרית מכיניה אותו ירושלים פוקק אנשי צבא ואוטומובילי מלחמה מטורינס, בשפטן לדאשן מתעופים אוירוניים...". הארכה ליהודים להגידי, כי אם דברי התרבות, שטואל יהודי שтир למשל על פולשטיינה; אכן יומם הפטורי להם היום הרביעי שעבור, כי בו נתונש דבר, אשר היה תקומו וזה אלפיות שנה".

והטופסן החדש שנוצר בדמשק לשם שמירת עניין פלשתינה על יד המטשללה העברית: "אונורה הפלשתינאית", או "הגוללה הפלשתיניאת", אשר חרואה החיה בה "זהו ערך אל ערך מירושלים, שלחה לבאי-כח המטשלות בדמשק, למלכי חנין וסוריה ולשודוחיהם ולעוגנות את המאה חואת:

"ענוי המגנן הצוינו עיר הרכבת שטואל גאנצ'ב על פלשתינה עשה" רשם רע על כל העם העברי ומכה נוראה הנהו לאץ, אשר מראשית הכבוש לא דרלה מלקרוא, כי טמאות היא לטסור את רדן הנהלה בינוי זרים החודמים אותה והוחזים לכלה את השארית שנוראה בה.

מנוי זה נחשב בעינינו לצעיר וזאשן לקראת הנשחת תקנות הצוינים ולראיה ברורה, כי החלטות טעויות-הדרין של סנידטן, אשר העם העברי בפלשתינה ובכל ארץ ערב מהנה מנדן שטודות ליצאת לפועל.

ובלעדי כל זה, הנה סיטור הדבר סטירה נטורה את הסכמת סיקם-פיכון, המחייבת להטיל ברעת שריפ מכמה בחתקבל החלטה לנין מטשללה בפלשתינה.

בהאמינו, כי מנוי איש צוין כסיר ה- שטואל למשורה כה נבחה בארץ, אשר הרוב המஸרי בה היה והנהו לעربים, יורם בלי כל ספק למחרות המוגוות, לשפטת דין ורצת אנשים חיים ולהתלקחות אש המור לארך הארץ ולרחבה, וכי בעקב התנווי הבלתי-צדוק היה מתקף הארץ הקדושה בקרוב לשדרה מחותן אויומים. — באנן לדחיש לפניכם את מוחאתנו זאת ולהודיעכם, כי מסתקלים אנו מכל אחריות بعد תוצאות הסכוב הזה".

על החתום: המזכיר הכללי ערך אל ערך.

— בין "רמחיבום" יש למנות הצעם, בצל "הנפיד" בתיופו ו"האחים" ביזן, גם את

"הכרמל" החיפאי, אשר דבריו מענים לטרי. ■ בז'קdem.